

DZIENNIK BYDGOSKI

Do „Dziennika“ dołączamy co tydzień: Tygodnik Sportowy i Dodatek powieściowy. Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 4—7 po południu. Oddziały: w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 5—w Poznaniu, Aleje Marcinkowskiego 18 w Toruniu, ul. Mostowa 17 — w Grudziądzu, plac 23-go Stycznia 8/10 w Gdyni, Skwer Kościuszki 4 I. — w Inowrocławiu, Rynek 20.

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 3.15 zł. miesięcznie, 9.45 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3.54 zł. miesięcznie, 10.61 zł. kwartalnie. Pod opaską: w Polsce 7.15 zł., zagranicę 9.65 zł. miesięcznie. Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 12/14. Rękopisów niezamówionych nie zwraca się.

Telefony: Redakcja 316, 326, Administracja 315, — Oddziały: Bydgoszcz 1299, Poznań 3600, Toruń 800, Grudziądz 294, Gdynia 1460, Inowrocław 420.

Numer 147.

BYDGOSZCZ, czwartek dnia 29 czerwca 1933 r.

Rok XXVII.

„Święto Morza“ manifestacją potęgi uczuć narodowych.

Poraz drugi naród polski manifestuje w sposób potężny i imponujący swoją miłość i przywiązanie do Morza Polskiego, dokumentuje swą zgodną i silną wolę bronięcia tego skrawka morza, jako najcenniejszego skarbu swego, którego zrozumienie wartości przynika już do najszerzych warstw ludu polskiego.

Dziś już nie królowie i możni panowie tylko dbać będą o utrzymanie otworem dla wielkiego państwa tej szerokiej bramy na świat wielki, dziś naród cały staje na straży u ważnych tych wrót, i biada temu wrogowi, któryby ośmielił się te wrota nam zamknąć lub odebrać. Dziś już każdy dzieciak szkolny, których tysiące odbywa rokrocznie uciążliwe pielgrzymki do Polskiego Morza do osnutej urokiem Gdyni, aby w młode płuca zaczerpnąć morskiego powietrza, a w sercu rozniecić święty żar miłości do tego morza, którego kochać, ani cenić nie umieli jego przodkowie, — ocenia wartość tego morza.

Tegoroczne „Święto Morza“ nie będzie tylko manifestacją miłości i przywiązania do Morza narodu polskiego, będzie ono również wyrazem hołdu dla naszej pracy i ciężkiej, jaki złoży nam rycerski i zaprzyjaźniony naród szwedzki, który od wieków już doceniał należycie znaczenie tego wybrzeża, i dziś stoi w rzędzie tych, którzy okazują portowi gdyniemu najwięcej zainteresowania, al-

bowiem w obrocie nawigacyjnym bandera ich w porcie tym stoi na pierwszym miejscu.

Niegdyś potężna flota walecznych królów szwedzkich zawijała do tych brzegów, aby je podbić i ujarzmić, dziś przybywa ta flota pod flagą przyjaźni i uczciwej współpracy, aby podzielić naszą radość, aby uświetnić nasze święto swoim uczestnictwem.

Nietylko ci szczerzy nasi przyjaciele zapowiedzieli swój udział w „Święcie Morza“, — przybywają też i nasi słowiańscy bracia z nad Łaby i Odry, Czechosłowacy, którzy Morze Polskie i port polski uważają za Morze słowiańskie i port gdyński za słowiański port.

Słusznie też Liga Morska i Kolonjalna apeluje w swej odezwie do wszystkich Polaków: „Niechaj wszystkie dzielnice kraju, wszystkie miasta, miasteczka, osady i wsie, wszystkie ośrodki polskie na całej kuli ziemskiej, niechaj wszyscy Polacy, gdziekolwiek się w dniu tym znajdują, zjednoczą się myślą i czynem w tej wielkiej podniosłej manifestacji.“

Będzie to potężna odpowiedź dla tych jawnych wrogów i obłudnych przyjaciół, którzy by się ośmielili targnąć na ten nasz skarb, lub pragnęli nim frymarzyć, że każda próba zamachu na Pomorze, na prawa Polski w Gdańsku, spotka na zdecydowany odpór całego Narodu Polskiego.

Polska na morzu.

Wróćmy na chwilę pamięcią do roku 1919, gdy w Paryżu opracowywano nową powojenną mapę Europy. Delegacja amerykańska w raporcie swym z dnia 25 lutego 1919 r. zdefiniowała granicę polską w sposób następujący:

1. Na zachodzie granica ta wytknięta być powinna możliwie najściślej według danych językowych.

2. Polska powinna otrzymać pewny dostęp do morza poprzez terytorjum niewątpliwie polskie.

3. Gdańsk powinien być oddany Polsce...

Nie stało się tak, jak proponowała delegacja amerykańska. Gdańsk, leżący u ujścia Wisły, rzeki, która wraz ze wszystkimi swymi dopływami stanowi polską najzupelniej sieć wodno-komunikacyjną; Gdańsk, będący dzięki temu naturalnym portem polskim, jak był nim za czasów Rzplitej przedrozbiorowej — znalazł się wprawdzie

w obrębie polskich granic celnych

ale poza obrębem polskiego organizmu politycznego. O decyzji tej rozstrzygnął niemiecki charakter Gdańska, ale nie jego korzyści gospodarcze; nie to rozległe zaplecze, które pozwoliło mu się bogacić pracą stulecia istnienia Polski przedrozbiorowej, aż póki w w. XVIII. nie stał się najbogatszym miastem nie tylko w Polsce, ale wogóle nad Bałtykiem. Odcięty przez rozbiory Polski od swego rozległego zaplecza, upadał gospodarczo przez cały wiek XIX., aż w przeddzień wybuchu wojny, w r. 1913 znalazł się na 13-tym miejscu w tabeli 20 portów bałtyckich. Wskreszenie państwa polskiego, gospodarcze związanie z niem Gdańska stało się dla Wolnego Miasta nawrotem do dawnych, świetnych czasów; w r. 1928, w tejże tabeli 20 portów bałtyckich, Gdańsk znajduje się już

na 3-em miejscu

poza Kopenhagą i Sztokholmem, a przed wszystkimi portami niemieckimi nad Bałtykiem. Wśród portów europejskich zajmuje Gdańsk miejsce 10-te,

poza Londynem, Rotterdamem, Hamburgiem, Antwerpią, Newcastle, Liverpoolem, Cardiffem, Rounem i Marsylią. Ale z dobrodziejstw łączności gospodar-

czej z Polską nie chce korzystać — utrudnia współzycie z nią, pojąc się utracić swój charakter „niemiecki“.

Moment, gdy w r. 1920

robotnicy portowi gdańscy nie chcieli wyładowywać sprzętu wojennego

z okrętów angielskich, zdecydował o budowie portu na własnym, polskim terytorjum. To, czego nie była w stanie dokonać potężna Rzeczypospolita za Wawów, zrobiło własnymi rękami pokolenie współczesne ku chwale Polski odrodzonej. Gdynia, która jeszcze przed laty 15 była nieznaną nikomu wioską rybacką, w r. 1928 zajęła w tejże tabeli 20 portów bałtyckich miejsce 11-te, przed starą, hanzeatycką Lubeką; w r. 1931 — już w czasach kryzysu zepchnęła z 5-ego miejsca niemiecki, uprzywilejowany przez państwo port w Szczecinie. Dziś, gdy mowa o Polsce na morzu, mówić nam wolno i powinniśmy

przedewszystkiem o Gdyni,

nie darowanej nam przez żaden układ międzynarodowy, ale wykopanej w piasku nadmorskim i ocementowanej wysiłkiem własnych naszych mięśni.

Mówić nam przytem wolno o niej jako o jednym z najbardziej nowoczesnych portów nie nad Bałtykiem tylko, ale wogóle w Europie. Mola i łamacze fal otaczają niby ramionami, t. zw. awanport, prowadzący do właściwego portu, który dzieli się na kanały i baseny. Głębokość ich wynosi od 8 do 11 metrów, co umożliwia dostęp największym okrętom oceanicznym — a cały port gdyński obliczony jest na przeładunek 10 milionów tonn rocznie; cyfra ta, gdybyśmy ją osiągnęli, postawiłaby Gdynię w rzędzie największych portów nietylko Bałtyku ale Europy.

Urządzenia portowe Gdyni

są wyrazem najnowszej techniki, wyprzedzając znacznie pod tym względem port gdański. Przeładunku dokonywają 35 żorawi i 8 innych instalacji nowo-

czesnej konstrukcji. Znakomicie przeprowadzona sieć linii kolejowych, docierająca szeregiem torów do każdego nabrzeża, olbrzymie śpichlerze i magazyny, umożliwiające tranzyt i przechowywanie towarów, elektryczność, dochodząca przewodami z Gródka — chluby Pomorza, również stworzonej polskimi rekami — służba radjotelegraficzna, meteorologiczna, węgiel dla statków i woda słodka — wszystko to są udogodnienia, oceniane przez eksporterów i importerów.

Mimo wszystkie wyrzekania nasze na czasy kryzysowe

obróć portu gdyńskiego w r. 1931 wzrósł o 1 milion 700 tys. tonn w stosunku do r. 1930, a wzrost rozkłada się na takie produkty **wywozowe**, jak węgiel, cukier, ryż luszczony, koks, drzewo, masło, jaja, bekony, wędliny, zboże, nawozy sztuczne, szyny kolejowe, cynk i tkaniny, gdy wzrost importu w tym samym okresie redukowal się do złomu, ryżu surowego i bawełny, a więc **głównie surowców**, które następnie polskie ręce przerabiali na produkt gotowy.

Rzecz zrozumiała, że sam port nie dawałby nam jeszcze wszystkich korzyści, gdybyśmy nie mieli

własnej floty handlowej.

Wszakże opłata za przewóz każdej tonny towaru, która z Gdyni dotarła do Buenos-Aires na polskim statku handlowym, przypada na rzecz Polski, gdy przeciwnie szłaby **do obcej kieszeni** w razie, gdyby ten sam towar odbywał tę samą drogę na statku cudzoziemskim.

Dopiero od r. 1926 datuje naprawdę istnienie naszej floty handlowej, która obecnie, zaledwie po 7 latach, liczy już około 70 tys. tonn rejestr. statków, pływających pod polską banderą. Są to statki bądź przedsiębiorstwa państwowe, „Żegluga Polska”, bądź prywatnego **polisko-skandynawskiego** Tow. Transportowego, bądź **polisko-brytańskiego** Tow. okrętowego, którego właścicielem w trzech czwartych jest rząd polski, w jednej czwartej zaś firma angielska, bądź wreszcie **polskie transatlantyczne Tow. okrętowe**, t. zw. „Linja Gdynia-Ameryka”, która powstała dzięki kapitałom polsko-duńskim.

Linje żeglugowe polskie łączą nas ze wszystkimi portami Bałtyku, z portami Anglii, Holandji i Belgii oraz Ameryki Północnej, ponadto zaś linje cudzoziemskie utrzymują stałe połączenia pomiędzy Gdynią a Ameryką Centralną i Południową oraz Bliskim Wschodem, nieregularne zaś połączenia mamy z Indjami, Chinami i Australją.

Sieć polskich dróg na morzach rozrasta się z każdym rokiem.

Stanisław Poraj.

Zamachy w Austrii.

Wiedeń, 28. 6. (PAT.) Wczoraj dokonane zostały w kilku miejscach Dolnej Austrii zamachy na międzymiastowe przewody elektryczne celem wywołania krótkiego spięcia. Zamachy nie powiodły się. Sprawców aresztowano.

Odroczenie konferencji rozbrojeniowej.

Dramatyczny protest delegacji niemieckiej.

Genewa, 28. 6. (PAT.) Prezydium konferencji rozbrojeniowej zebrało się pod kierownictwem Hendersona. Delegacji Wielkiej Brytanji i Francji poparłi propozycję Hendersona, dotyczącą odroczenia obrad i rokowań z przewodniczącymi delegacją. W dyskusji Henderson oświadczył jeszcze, że kilka delegacji zobowiązało się już do natychmiastowego rozpoczęcia rokowań. W wyniku dyskusji prezydium postanowiło zalecić komisji głównej przyjęcie procedury, proponowanej przez Hendersona. Komisja główna zbiera się w celu powzięcia decyzji w tej sprawie nie na 3 lipca jak początkowo projektowano, ale już pojutrze. Według wydanego komunikatu, rokowania będą miały dotyczyć następujących problemów: pakt europejski, względnie uniwersalne wyrzeczenie się użycia siły, zniesienie bombardowania powietrznego, lotnictwa wojkowego, ofenzywnego materiału lądowego, czołgów kalibru artyleryjskiego,

W trybach rewolucji nikną partje.

Partja niemiecko-narodowych rozwiązała się „dobrowolnie”.

Dymisja Hugenerga. — Zdrada we własnych szeregach. — Koń trojański reakcji. Dr. Krupp ministrem gospodarki. —

(Telefonem od własnego korespondenta.)

Berlin, 28. 6. Wczoraj popołudniu Geheimrat Hugenberg zdecydował się złożyć swą prośbę o dymisję. Z zawiadomieniem do Neudeck, gdzie przebywa prezydent Rzeszy, wyjechał podsekretarz stanu dr. Meysner.

Decyzja nadejdzie w ciągu dnia dzisiejszego aczkolwiek nikt nie wątpi, że dymisja zostanie przyjęta.

Hugenberg bronił się do ostatka jak lew i mimo nawet ostatniego zakazu przemawiania na zebraniu mieszczańskim nie zamierzał ustąpić, dopiero zmusiła go do wycofania się zdrada we własnych szeregach. Deutsch-Nationale

i Landbund broniąc własnej skóry, poświęcili Geheimrata i w osobach von Winterfelda, Freiherr von Freitag-Loringhova i dr. Poenstgena jako przedstawicieli stworzonego na czas wyborów niemieckiego frontu podpisali układ z kanclerzem Hitlerem, o rozwiązaniu partji niemiecko-narodowej za plecyma Hugenerga właściciwego wodza partji.

Członkowie partji niemiecko-narodowej przechodzą do stronnictwa narodowo-socjalistycznego jako hospitanści, jednakże kanclerz Hitler przyrzekł, że „byli członkowie niemiecko-narodowego frontu będą przez kanclerza uznani jako

wpełni równouprawnieni współbojownicy narodowych Niemiec i chronieni przed każdą zniewagą i usunięciem. Dotyczy to urzędników i pracowników”.

Listopadowa rewolucja socjalistyczna w Niemczech zginęła, ponieważ z powodu braku sił socjaliści przejęli administrację wilhelmowską i otworzyli szeroko wrota dla konjunkuralnych towarzyszy, którzy do mieszczańskiego horyzontu myślenia doczepili książęcki partyjne.

Obecnie reakcja niemiecka junkrzy i Landbund naśladowują tę taktykę i wprowadzają siebie jako konia trojańskiego do twierdzy narodowo-socjalistycznej.

Jeżeli Hitler dotrzyma przyrzeczenia, nie potrafi opanować ani administracji, ani przeprowadzić odpowiednich reform gospodarczych.

Dymisja Hugenerga opróżniła cztery teki min. gospodarki i żywności Rzeszy, min. rolnictwa, handlu i przemysłu w Prusach. Na ministra gospodarki ma być upatrzony przemysłowiec dr. Krupp. O innych kandydatach nic nie wiadomo, jakkolwiek niemiecko-narodowi zapewniają, że przez poświęcenie Hugenerga i rozwiązanie partji opłacali odsuniecie zbyt radykalnych kandydatów narodowo-socjalistycznych. St. Ro.

Zupełne osamotnienie centrum.

Uwagi prasy niemieckiej

(Telefonem od własnego korespondenta)

Berlin, 28. 6. „Deutsche Allgemeine Zeitung” występuje z delikatną obroną Hugenerga w której podkreśla wczorajszych reakcyjność, jednak o dobrowolne rozwiązanie się niemiecko-narodowych.

„Berliner Tageblatt” wskazuje na zupełnie osamotnienie centrum.

„Vossische Zeitung” zapewnia, że Hugenberg złożył zupełnie dobrowolnie prośbę o dymisję, a kanclerz Hitler do ostatka trzymał się układu z dnia 30 stycznia.

„Berliner Lokal Anzeiger”, organ Hugenerga ani jednym słowem nie komentuje dymisji swego patrona.

„Völkischer Beobachter” nie wymienia nawet nazwiska Hugenerga, ale zwraca uwagę centrum, że jest ostatnią partją. St. Ro.

Centrum również zniknie z areny wewnętrzno-politycznej

w Niemczech.

(Telefonem od własnego korespondenta)

Berlin, 28. 6. Na skutek prześladowania bawarskiej partji niemiecko-narodowej hr. Quandt, który był ministrem gospodarki w rządzie hr. Eppa podał się do dymisji. Obok narodowych socjalistów zostało więc tylko centrum, które zdaje się, że da się nakłonić do dobrowolnego rozwiązania partji. St. Ro.

Von Papen wyjechał do Rzymu.

(Telefonem od własnego korespondenta)

Berlin, 28. 6. Dzisiaj rano jest oczekiwany w Rzymie wicekanclerz von Papen. Oficjalnie wizyta jego ma na celu podpisanie konkordatu z Watykanem, ale w rzeczywistości ma on nakłonić koła kościelne, aby wywarły nacisk na centrum w kierunku rozwiązania się tej partji. Jednocześnie Papen pragnie wziąć udział w negocjacjach między Francją, Włochami a Małą Ententą. St. Ro.

Tylko 32.000 bezrobotnych uprawnionych do zasiłku.

Warszawa, 28. 6. (Tel. wł.). Odbyło się posiedzenie głównego zarządu Funduszu Bezrobocia. Ustalony został preliminarz budżetowy na lipiec. Na zasiłki dla bezrobotnych przyznano 1.556.340 zł. Przewiduje się, że liczba bezrobotnych wyniesie 2.700.000 zł.

„Wolny” Gdańsk pod komendą Berlina.

Komisarz Ligi Narodów protestuje.

Gdańsk, 28. 6. (PAT.) W związku z zarządzeniem senatu wolnego miasta Gdańska w sprawie spuszczenia do polowy masztu flagi dziś w rocznicę podpisania traktatu wersalskiego, wysoki komisarz Ligi Narodów interwenjował w senacie gdańskim w tej sprawie, zwracając uwagę senatu na sprzeczność tego zarządzenia z uchwałą rady Ligi Narodów z września 1931 r.

Pod jeden strychulec.

Gdańsk, 28. 6. (PAT.) W związku z uchwałą stronnictwa niemiecko-narodowego gdański front czarno-biało-czer-

wony został rozwiązany.

Gdański chrześcijański związek zawodowy przyjęty został przez hitlerowców celem stworzenia jednolitego frontu pracy pod wyłącznym kierownictwem narodowych socjalistów.

Senat uchwalił wniesienie zakazu urządzania manifestacji politycznych pod gołym niebem.

Red. Cieszyński opuści wkrótce więzienie.

W najbliższych dniach ma być w Gdańsku ogłoszona ustawa o amnestji politycznej.

Krwawe awantury w Kieleckiem.

Warszawa, 28. 6. (Tel. wł.). Dzisiejsza prasa warszawska przynosi szczegóły, dotyczące zajść w Kieleckiem, gdzie skutkiem tragicznego nieporozumienia sześć osób zostało zranionych, a jedna osoba poniosła śmierć na miejscu.

Pod Chęcunami wyniki zatarg o placę. W wyniku konferencji zastępcy starosty i inspektora pracy stronami zainteresowanymi doszło do porozumienia.

Po skończonej konferencji zastępca starosty, odjeżdżając samochodem do Kielc zaprosił do auta sekretarza związków zawodowych niej. Sliwińskiego. Ro-

botnicy nie byli zorientowani w tem i gdy ktoś z tłumu krzyknął, że Sliwińskiego władza zaaresztowała. Tłum rzucił się na pomoc Sliwińskiemu i usiłował zepchnąć maszynę do rowu. Wtedy policja zaczęła usuwać napierających robotników. W odpowiedzi posypały się kamieniami na policję a następnie strzały. W wyniku zajścia rannych zostało 3 policjantów, zaś z pośród tłumu jeden zabity został na miejscu i dwóch ciężko rannych.

Gdy wyjaśniła się sytuacja, wśród robotników zapanowało wielkie przygnębienie. Wypłata zaległych zarobków odbyła się w spokoju na warunkach, ustalonych przez konferencją, która tak tragicznie się zakończyła.

Strajki — to woda na młyn komunistów.

Łódź, 28. 6. (Tel. wł.). W centrum przemysłu tkacko-chalupniczego w Belchatowie powstał zatarg między robotnikami a pracodawcami. Strajk objął 2.000 osób. Zatarg ten przybrał ostre formy. Pracodawcy, zaproszeni na konferencję w sprawie uregulowania plac wcale nie przybyli. Oświadczyli, że konferować będą wtedy, gdy robotnicy powrócą do pracy.

Warszawa, 28. 6. (Tel. wł.). W warszawskich zakładach przemysłowych „Parowóz” zastrajkowały robotnicy. Na zwołanej masowce strajkujących postanowiono zwrócić się do dyrekcji z żądaniem cofnięcia wypowiedzi nast. skrócenia czasu przerwy w pracy, która to przerwa ma trwać aż do dnia 15 sierpnia br. i do tego czasu robotnicy pozostaną bez pracy. Z sytuacji tej chcieli skorzystać komuniści. Na terenie fabrycznym zjawil się poseł komunistyczny Rózek. Jednak sami robotnicy nie dali mu przyjść do głosu, gdy usiłował przemówić do nich.

Maksymilian Szukalski.

Prawa, które Polska utraciła w Gdańsku.

Samobójcza polityka wolnego miasta.

Stosunek Wolnego Miasta Gdańska do Polski Odrodzonej datuje się dopiero od 13 lat, niemniej jednak wywołał ogromną literaturę na tle sporów na forum międzynarodowym. Wypadki, które ostatnio miały miejsce w Gdańsku, mam przedewszystkiem na myśli wybory do Senatu Gdańskiego, a przedtem sprawa Westerplatte, nie są wcale pocieszające. Świadczą one coraz wymowniej o tem, iż **Gdańsk wymyka się z pod naszej opieki i władzy, iż oddala się od nas coraz więcej i rwie się jakby zaślepiony do tych, którzy raczej przyczynią się do jego zguby i upadku.** Czyż my sami jednak nie jesteśmy niejako sprawcami takiego stanu rzeczy. Porównajmy tylko, jakie uprawnienia uzyskaliśmy na podstawie Traktatu Wersalskiego, a które powoli traciliśmy bądź to z konieczności bądź też przez nieostrożność, a raczej powiedziałbym dzięki temu, iż byliśmy zbyt ustepliwi i łagodni.

Czternasty punkt Traktatu Wersalskiego przyznał Polsce wolny dostęp do morza wraz z Gdańskiem jako miastem polskiem. Nie odpowiadało to zbyt wielkim mocarstwom, zwłaszcza Anglii i dlatego ta ostatnia przez swego przedstawiciela Lloyd'a Georg'a się temu sprzeciwiła. Traktat Wersalski uczynił więc z Gdańska Wolne Miasto pod protektoratem Polski, przyczem protektorat ten znajduje się pod opieką Ligi Narodów. Według głównych postanowień, **Gdańsk jest Wolnym Miastem, politycznie i gospodarczo zależnym od Polski.** Taki stan rzeczy dość obszerne pojęty, dający Polsce w Gdańsku szerokie uprawnienia, został przez późniejsze wypadki zmieniony. I tak, kiedy Polskę groziła nawała bolszewicka i Polska zmuszona była prosić wielkie mocarstwa o pomoc, wykorzystano ten moment i podyktowano Jej szereg zobowiązań, które szły przedewszystkiem w kierunku rozluźnienia węzłów, łączących Polskę z Gdańskiem na podstawie Traktatu Wersalskiego. Ówczesny premier Grabski wyjechał na konferencję międzynarodową do Spaa z prośbą o pomoc, którą mu też przyrzeczono, jednakże Polska musiała się zgodzić na zmianę Traktatu Wersalskiego. Za pośrednictwem mocarstw przeprowadzono daleko idące zmiany. Polska pomocy się nie doczekała, co potraktowała jako zerwanie tej umowy i uznała nowe zobowiązania za nieważne i nieistniejące.

Gdańsk jednak, niepomny na przeszłość historyczną, niepomny na korzyści materialne i gospodarcze, jakie by mógł czerpać z Polski, wytrwale dąży w oznaczonym kierunku ku rozluźnieniu tych węzłów, wytrwale dąży do zmian przewidzianych w tej umowie.

Wolne Miasto Gdańsk ukonstytuowało się jesienią 1920 roku. Posiada ono własne władze z Senatem na czele, po-

licję na stopie wojskowej i przygotowania wojskowe jawne i tajne. Gdańsk nie zgodził się na to, by Polska posiadała w nim własne wojsko, na wypadek jednak wojny Polska ma go bronić. Sprawy zagraniczne Gdańska prowadzi Polska. Gdańsk nie ma własnych przedstawicieli dyplomatycznych a konsulowie polscy sprawują opiekę nad obywatelami i okrętami gdańskimi.

Głos Bałtyku.

Polsko! Ty nie zapomnisz chwili uroczystej,
Gdy Twój dziewosłęb do Bałtyku głębi
Godło małżeństwa — pierścień pozłocisty
Rzucając, Ziemię z Morzem dziewosłębi.

Bałtyk małżonkiem Rzeczypospolitej!
Świadkiem przymierza Bóg, słońeczko złote,
I na wybrzeżu garść weselnej świty...
Wszyscy słyszeli zaślubienia rotę
I odzew Morza niesion fałą siną:
— Panią Tyś moją, władczynią — nie żoną;
Póki wiślane nurty ku mnie płyną,
Póki Twój pierścień moje pieści łono,
— Pierścień, co spoczął na wiek wieków na dnie —
Póty mej wiernej służby dla ziemicy,
Póty wodami memi Polska władnie,
Jam zaś Jej włodarz, stróż lackiej granicy,
Ja — zlekceważon przez Polskę szlachecką —
Bałtyk — marzenie Zygmunów i Wazów, —
Com mógł być murem przed napaścią szwedzką,
Pruską, moskiewską i słuchać rozkazów
Polski kwitnącej, ludnej, plennej, żyznej,
Polski narody karmiącej plonami...
— Czemż zapłacono te półdaruwizny?
Gwałtem, grabieżą ziem i kajdanami...
I oto z woli Boga — Wskrziesiciela
Wstępuję w służbę Polski po raz wtóry,
Bałtyk dla polskich statków toń rozściela:

— Płynicie, Polacy, przez moje lazury!
Dziobem okrętów pruj, Polsko, grzbiet gładki!
Bałtyk w gościnę Twoją flotę bierze,
Aby obronę dać Ci i dostatkii...
Wszak nas skojarzył pierścień, ślub, przymierze.

St. Krasicki.

Polityka zagraniczna.

W imieniu Wolnego Miasta Gdańska umowy międzynarodowe zawiera Polska. Z biegiem czasu jednak Polska zgodziła się na to, że Gdańsk ma prawo sprzeciwić się podpisowi Polski, lub może do takiego podpisu Polskę zmusić. Za czasów min. Skrzyńskiego Gdańsk potrafił wywalczyć sobie dotąd nie posiadane prawo brania udziału w konferencjach międzynarodowych. Początkowo nazywało się to skromnie, iż są to tylko konferencje gospodarcze lub techniczne. Czyż jednak za taką możemy uznać podpisanie przez Gdańsk Paktu Kelloga? Fakt ten stał się precedensem na przyszłość i dziś, dlatego że w umowach międzynarodowych wymienia się państwa alfabetycznie Gdańsk figuruje przed Polską.

Delegację na konferencję międzynarodową mianuje rząd Polski. Ile jednak i od tego faktu nastąpiło ustępstw? Początkowo bowiem była to tylko jedna delegacja, która raz głosowała w imieniu Polski, a drugi raz w imieniu Gdańska. Później zgodzono się na to, że będą dwie delegacje t. zn. jedna polska i druga gdańska, przyczem obie mają wspólnego przewodniczącego, którym z reguły jest Polak.

Sprawy celne.

Jeśli chodzi o kwestje celne, to terytorjum Gdańska włączone zostało do terytorjum celnego Polski. Nie można więc tu mówić o żadnej unji celnej. Jedną jest stawka celna, administracja i ustawa celna a poborcą jest Polska. Od tego uprawnienia również zrobiono ustępstwa a powodem tego są obecnie niepotrzebne nieporozumienia i zatargi. Już w roku 1920 zgodzono się na to, by urzędnikami celnymi na terytorjum Gdańska byli obywatele - gdańszczanie. Kontrola którą nadal sprawuje polski minister skarbu, została coprawda ta sama, ale została poważnie utrudniona.

Opłaty z ceł wpływały bezpośrednio do Skarbu Państwa Polskiego, później jednak Polska zgodziła się na to, by część z ogólnych dochodów celnych zwracać do kasy gdańskiej. Pociągnięcie było niezbyt korzystne, gdyż w konkluzji więcej wracało do kasy gdańskiej niż było dochodów z opłat celnych, które szły przez Gdańsk.

W kwestjach celnych Gdańsk wykręcał Polskę na każdym kroku. Ileż to bowiem tysięcy złotych czy też guldenów przeszło do jego kieszeni, z tak zw. obrotu uszlachetniającego. Pod płaszczykiem bowiem tegoż obrotu przemy-

KARPIŃSKIEGO 9172
ZIOŁA PRZECZYSZCZAJĄCE
mię w smaku - pewne w skutkach.

Marek Romański.

(34)

Żółty Szatan

Powieść.

(Ciąg dalszy).

— Proszę przypomnij sobie „Błady Julku”... Podchodzisz do owego dziwnego przedmiotu. Uchylasz prześcieradło okrywające jakieś dziwne kształty... Ukazuje się twarz, blada woskowa... Twarz patrząca szklawem zastygłych, lodowatych źrenic... Zamróż idzie od stęzających policzków, wieje zaduch rozkładających się warg... Robota czeka... Kasę ogniową trzeba rozbić! Rozkaz Yoshimury!...

„Błady Julek” uniósł się na posłaniu.

Ciało jego przebiegł dreszcz przerażenia. Latająca, szarpana trwoga. szcze-

ka, nie pozwalala mu wymówić ani słowa.

Aspirant policji obserwował go z pod oka.

— Pamiętasz? Dwanaście uderzeń północy... Jakiś szmer, jakieś kroki, trzeszczenie parkiet... Ha!...

Zęby „Bładego Julka” poczęły uderzać o siebie, na czoło wystąpił pot, ręce jęły szarpać koc szpitalny.

Pielęgniarka podbiegła do łóżka.

— Znowu ma atak! — zawołała — Trzeba dać zastrzyk... Niech go pan przytrzyma, biegnę po lekarza...

Aspirant uśmiechnął się.

— Nic tu już po mnie! — szepnął do siebie.

ROZDZIAŁ XXII.

Ręka Yoshimury.

W kilka chwil potem wpadł na salę szpitalną dyżurny lekarz. Aspirant policji przytrzymał właśnie „Bładego Julka”, który krzycząc coś i szarpiąc się, usiłował wyrwać się z rąk Landowskiego i wybiec z łóżka.

Dwu pielęgniarzy szpitalnych przytrzymało mocno chorego.

— No i widzi pan, co pan uczynił! — zwrócił się lekarz do aspiranta policji ujmując równocześnie za puls „Bładego Julka”. — Ładnie na niego podziałało pańskie przesłuchanie.

Landowski pochylił głowę w poczuciu swej winy.

— Doprawdy — odparł — ja istotnie nie sądziłem, że sprawy pójdą tym to-

rem. Będziemy musieli, chcąc nie chcąc odłożyć przesłuchanie przynajmniej na dwa dni.

— O, nie! Przynajmniej na trzy do pięciu. Tym razem będę już nie ublagany! Zaraz dam temu biedakowi uspokajający zastrzyk.

Dyżurny lekarz skinął głową Landowskiemu, który zbierał się do wyjścia i podszedł do stolika, gdzie w pudełeczku leżały dwie ampulki z preparatem wzmacniającym nerwy i uspokajającym pacjentów.

Młody lekarz począł czynić przygotowania do dokonania zastrzyku, podczas, gdy Landowski oddalił się śpiesznie.

„Błady Julek” dyszał ciężko, kroplisty pot zraszał mu czoło.

Dyżurny lekarz odpiłował jedną ampulkę i zebrał do strzykawki zawarty w niej płyn. Następnie odsunął rękaw kostu chorego, pewną ręką wbił igłę w ciało i nacisnął tłoczek.

Przez twarz „Bładego Julka” przebiegł skurcz bólu.

— Pozostańcie przy nim! — polecił lekarz w binoklach oprawnych w złoto jednemu z pielęgniarzy. — Niedługo uspokoi się i zaśnie.

Lekarz wsunął pudełeczko zawierające strzykawkę do kieszeni obszernego kitla, poczem udał się do swego gabinetu.

Pielęgniarz pochylony nad apaszem z zadowoleniem stwierdził, że pacjent, który tyle sprawił mu już kłopotu, u-

spokajał się szybko i leżał bez ruchu, z półotwartymi oczyma.

Widząc, że „Błady Julek” się uspokoił oddalił się na chwilę. Po kilku minutach wrócił, by zobaczyć, czy apasz zasnął po zastrzyku.

Pochylił się nad łóżkiem, przy którym usiadł znowu policjant i naraz z ust jego wydobył się krótki okrzyk.

Natychmiast po powrocie dyżurnego lekarza do gabinetu zadzwonił telefon stojący na stole.

Lekarz podniósł słuchawkę.

— Tak! Szpital Dzieciątka Jezus! Ach! To pan komisarz Szarecki!... Przy telefonie doktor Krasnostawski... Słucham, panie naczelniku!... Tak! „Błady Julek”?... Czuj się dobrze, tylko te ciągle nawroty ataków histerycznych. Czy można go już przesłuchać? Zupełnie rozumie, panie naczelniku!... Przecież był tu jeszcze pół godziny temu aspirant policji delegowany przez pana i ten przesłuchiwał... Co?... Tak!... Pan naczelnik nie dawał nikomu polecenia przesłuchiwania?... To coś niestęchane-go!... Jak? Czyżby to było możliwe?...

Lekarz nie dokończył jeszcze rozmowy, gdy do gabinetu wpadł, jak bomba postugacz.

— Panie doktorze!...

— A więc pan przyjeżdża, panie naczelniku? Osobiście!... A, tak!... Natychmiast!... Będę czekał!... kończył rozmowę dr. Krasnostawski, poczem odłożył słuchawkę i zwrócił się do pielęgniarki.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Na plaży chroni przed odparzeniem KREM MONAROM.

10619

cał do Polski za setki tysięcy złotych towaru bez opłaty.

Uprawnienia w porcie.

Nie mniej ustępstw zrobiła Polska, jeśli chodzi o kwestję dla niej może najważniejszą, w uprawnieniach Jej w porcie gdańskim. Na podstawie Traktatu Wersalskiego Polska ma korzystać z urządzeń portu gdańskiego, oraz do niej ma należeć zarząd tego portu. Na podstawie układu w Spaa zostało to zmienione w tym kierunku, że stworzono samorządzącą się instytucję t. zw. „Radę Portu i Dróg Wodnych”, w której zarówno Polska jak i Gdańsk w równej liczbie mają swych przedstawicieli. Przedstawiciele ci wybierają sobie przewodniczącego, a w razie niedojścia do zgody mianuje go Liga Narodów w osobie Szwajcara. Rada ma nadzór nad portem i ujściem Wisły. Posiada ona banderę skombinowaną z flagi handlowej polskiej i gdańskiej. Polsce nie pozwolono zakładać bazy dla floty wojennej, jednak polskie torpedowce i statki do strzeżenia wybrzeża, mogą leżeć w porcie na kotwicy.

Poczty, telegrafy i telefony znajdują się na terytorjum Gdańska w podwójnej administracji. I to było gdańszczyznom za wiele, pamiętamy, bowiem jak nam złościwie zrucali i niszczyli skrzynki pocztowe z białym orłem. Sprawa oparła się nawet o Ligę Narodów i ku niezadowoleniu gdańszczyznan została rozstrzygnięta pomyślnie dla Polski.

Dwie instancje.

Liga Narodów posiada w Gdańsku swego Wysokiego Komisarza. W Spaa dopiero Polska zgodziła się na to, iż będzie go uważała za sędziego w razie sporów między Polską a Gdańskiem. W razie więc sporu istnieją 2 instancje i to: Wysoki Komisarz i Liga Narodów. Instancje te Gdańsk doskonale wykorzystuje i czeka tylko na najmniejsze niedociągnięcie ze strony Polski. Kiedyś podobno Gdańsk wniósł skargę na Polskę za to, iż ta za późno zawiadomiła go o wizycie floty zagranicznej.

Ze strony Polski istnieje w Gdańsku jako reprezentant komisarz Generalny ze sztabem urzędników pocztowych, celnych, kolejowych i t. p.

Szykanowanie Polaków.

Gdańsk jest zobowiązany zupełnie jednakowo traktować obywateli polskich i gdańskich, a w rzeczywistości, co nam o tem pisze prezes Gminy Polskiej i poseł no sejm gdański Erazm Czarnecki.

Skarży się on na to, iż Polaków uważa się za jakąś mniejszość narodową, że nie zatrudnia się pracownika pol-

skiego w instytucjach komunalnych i społecznych, że zabrania się używać zupełnie jawnie polskiego języka, nie mówiąc już, by był on używany w dziedzinie administracyjnej, iż utrudnia się dzieciom polskim przy zameldowaniu do szkół polskich i szykanuje się nauczycieli polskich.

Absolwenci po studiach ukończonych w Polsce nie mają prawa osiedlać się w Gdańsku, by nie powiększać kadry polskiej inteligencji. Wybryki hitlerowców gdańskich osiągnęły swoje maksimum dnia 14. II. 33 roku, kiedy to na politechnice gdańskiej zerwali emblematy korporacji polskich studentów. Dali oni przez to jedynie próbkę swej brutalności i nieznanomości t. zw. „Comitas Gentium”.

Śmiało możemy powiedzieć, iż Gdańsk stał się siedliskiem bojówek hitlerowskich oraz doskonałą placówką dla wywiadów niemieckich — stał się posłusznym narzędziem Rzeszy Niemieckiej.

Polsce zawdzięcza Gdańsk swój rozwój.

A czyż nie powinno być inaczej? Czyż Gdańsk nie powinien rękoma i nogami trzymać się Polski, która jest — ściśle mówiąc — jedyną jego żywicielką. Każdy przyznać musi, iż Gdańsk stał się wielką stocznią, miastem przemysłu i handlu tylko dzięki Polsce. Liczne warsztaty kolejowe, fabryki: farb, maszyn, chemikaljów, mebli, esencji, papy, rafinerji, cukru, mydlarnie, cementownie, tartaki, młyny, browary, gorzelnie i t. p. nie powstałyby, a obecnie byłyby nieczynne, gdyby je nie zasiliał produkt polski.

Wystarczy porównać ruch statków w porcie Gdańskim

w roku 1912 weszło 2.992 statków	o pojemności 970.658 ton
w roku 1912 wyszło 2.974 statków	o pojemności 993.152 ton
w roku 1928 weszło 6.198 statków	o pojemności 4.045.240 ton

11774

Uzbrojony w Mobiloil!

Być przygotowanym — to wszystko! Tylko ten zyskuje na sile, kto zna słabość swoich wrogów. Automobilista prowadzi ustawiczną walkę z natrętnym przeciwnikiem: Tarcie niszczy materiał i obniża sprawność. Tarcie zwalczane niezaradnymi środkami prowadzi do przerw w ruchu i zmniejszenia wartości maszyny. Przeciwno temu wrogowi nie pomaga żaden t. zw. „tani” olej, olej niepewnego pochodzenia i wątpliwej jakości, lecz jedynie produkt wysokowartościowy! Mobiloil chroni, Mobiloil oszczędza — Mobiloil w plombowanych blaszankach! Mobiloil zna słabość tych wrogów — i w tem tkwi jego siła!

Gargoyle Mobiloil

VACUUM OIL COMPANY S. A.

w roku 1928 wyszło 6.183 statków o pojemności 4.026.596 ton

aby się przekonać jak olbrzymie korzyści osiągnie Gdańsk z połączenia z Polską, gdy za czasów niemieckich był tylko drugorzędny prowincjonalny portem.

Wybudowanie Gdyni, jej piękny rozwój i ruch portowy jest jeszcze za małą karą dla Gdańska.

Gdańsk spoztrzeże swą pomyłkę, gdy będzie za późno, gdy Gdynia za kilka lat będzie również miastem liczącym 300 tysięcy mieszkańców.

Na wysuniętym brzegu Polskiego Morza.

Półwysep Hel po trzynastu latach polskich rządów.

(Od własnego korespondenta.)

Hel, w czerwcu 1933.

Nie wielu jest takich ludzi, którzyby zwiedzając naszą, wspaniale rozbudowaną Gdynię, nie urządzili sobie przejażdżki parowcem na półwysep Hel. Jest to bowiem najpiękniejsza wycieczka morską w granicach naszego wybrzeża.

Już po kilku minutach jazdy turysta podziwia imponującą panoramę portu gdynińskiego, a ledwo znikną z oczu zarysy tego „poematu betonu i żelaza”, już w lekkiej mgłę porannego słońca wylaniają się zabudowania Helu, tej miłej i romantycznej

wioski rybackiej, leżącej na samym cyplu półwyspu helskiego. Wygodne statki „Zeglugi Polskiej”, prując rażno przez czyste fale Polskiego Morza, już bowiem po godzinie jazdy docierają do portu helskiego.

Każdy, kto nie był już od kilku lat na Helu, jest przyjemnie zdziwiony olbrzymim postępem w rozbudowie tego romantycznego osiedla nadmorskiego. Już z oddali wpada w oko długi szereg nowych budynków (przeważnie pensjonaty i prywatne wille), a specjalnie wyróżnia się wybudowania przed kilku laty nad brzegiem morza kolonia rybacka, licząca przeszło 50 domków, wzniesionych przy pomocy Państwowego Banku Rolnego. Patrząc na Hel z daleka, od strony zatoki, ma się wrażenie, że to już nie wioska, ale pokaźne wcale miasto.

Bardzo dodatnio dla gospodarki polskiej nad morzem wypadnie porównanie dzisiejszego Helu z jego wyglądem w r. 1920. Przewycieczając naprzykład olbrzymie trudności techniczne, związane z budową linii kolejowej wzdłuż całego półwyspu, dokonaliśmy dzieła, na które Niemcy nie odważyli się przed wojną.

Na miejscu starego, drewnianego mola, powstało nowe molo kamienno-betonowe z przystanią pasażerską, powstało jeszcze drugie molo handlowe, następnie — również za czasów polskich — wybudowano lazienki, wspomnianą już kolonię rybacką, gmach poczty, stację meteorologiczną, zaś prywatna inicjatywa stworzyła liczne pensjonaty, hotele, domy kuracyjne i wille prywatne.

Mieszkańcy Helu, niestety w dużej części jeszcze Niemcy (pochodzenia holenderskiego) chcą nie chcą muszą uznać, iż rządy polskie stworzyły dla nich erę poważnego wcale dobrobytu. Dawne pustkowia, zapelnione jest dziś, zwłaszcza w pełnym sezonie, letnikami z wszystkich stron Polski, którzy nawet w dobie obecnego kryzysu pozostawiają dużo pieniędzy na Helu. Silny ruch budowlany na półwyspie, podobnie zresztą jak i na całym wybrzeżu — wzmocnił gospodarczo miejscowych rzemieślników.

Dzisiaj wioska Hel, właściwie nawet nie wioska, ale małe miasteczko, liczy blisko 1000 stałych mieszkańców, zaś ruch letników i turystów w ciągu całego roku obliczyć można napewno cyfrą kilkudziesięciu tysięcy. Z chwilą przełamania zasady dopuszczania do Helu jako stałych mieszkańców jedynie ewangelików — znalazły tam osiedlenie i katolickie rodziny rybackie, jak również powstało tam kilka polskich placówek handlowych i gospodarczych.

Stary i ciekawy kościół gotycki, leżący na samym wybrzeżu, to niestety miejsce modlitwy dla ewangelików. Katolicy gnieźdździć się muszą w małym drewnianym kościółku, przerebobionym z szopy strażackiej. Ale i w tym kierunku uczyniono duży krok naprzód, ponieważ prawie, że na ukończeniu jest już budowa nowego i pięknego kościoła katolickiego.

Wogóle na każdym kroku widać na Helu znaki polskości. Wszelkie napisy na domach, składach, kawiarniach są jedynie w języku polskim. Starzy rodowici Helanie nie mówią coprawda językiem polskim, ale dorastająca młodzież włada już nim całkiem dobrze. Zrobiła to szkoła polska, w której zamiast Wilhelma i Bismarka wiszą na ścianie mapa Polski, Orzeł Biały i portret Prezydenta Rzpltej.

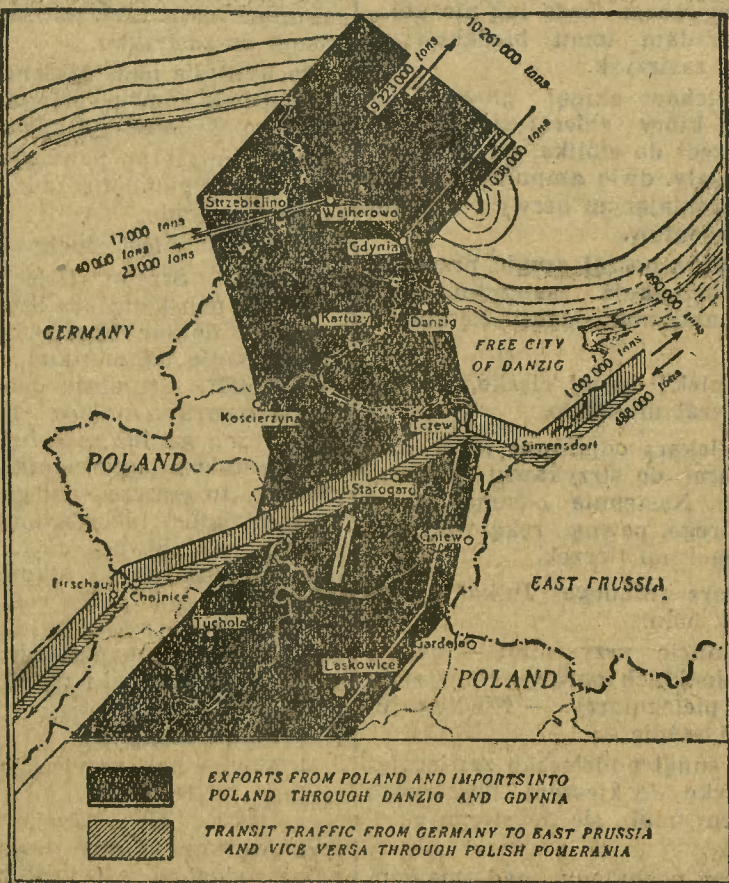
W rezultacie stwierdzić można, że Helanie czują się dobrze pod rządami Polski i nawet Niemcy nie życzą sobie powrotu do dawnych przedwojennych warunków.

Ludwik Łydko.

Deklaracja delegata Polski w imieniu 8-miu państw.

Londyn. (PAT.) Na posiedzeniu komitetu do spraw polityki handlowej delegat Polski Sokołowski zabierając głos w imieniu delegacji bułgarskiej, czechosłowackiej, estońskiej, jugosłowiańskiej, lotewskiej, polskiej, rumuńskiej i węgierskiej oświadczył, że państwa te nie mogą przyjąć konwencji, któraby przewidywała zniesienie zakazów lub ograniczeń w dziedzinie handlowej, jeżeli nie obejmie ona produktów rolnych. Państwa te nie mogą również zgodzić się, by zniesienie ograniczeń dotyczących tych produktów były uzależnione od organizacji produkcji rolnej. Delegat włoski poczynił zastrzeżenia co do opinii angielskiej w sprawie rozróżnienia jakie należy czynić między kontyngentami importu przy ustaleniu którego kierowano się względami protekcjonizmu, a kontyngentem mającym ułatwić zawieranie układów międzynarodowych lub zmierzającym do normalizacji produkcji.

Bez morza i Pomorza, Polska się nie osto.

Wykres angielski — przedstawia w ciemnym szerokim pasie rozmiary handlu (wywozu i przywozu) polskiego; wąskie pasmo to „korytarz” pruski.

O sprawach mało znanych, ludziach i okrętach zapomnianych.

„Święto” morza, które ustanowiono przed rokiem, zdaje się nie być złym interesem. W roku 1932 koleje państwowe przewiozły do Gdyni na to „Święto” 120.000 osób.

Wielu obywateli naszego kraju, którzy dotąd nigdy morza nie oglądali, napewno i w tym roku skorzystają z nadarzającej się okazji i pojedą nietylko

INŻ. TADEUSZ WENDA.

do Gdyni, ale i na Hel — podziwiać morze o którym naogół wszyscy jeszcze zamało wiemy. Tym właśnie wędrowcom nie zawadzi dać na drogę **elementarną naukę o morzu**, które nazywamy przez sentymentalizm „polskiem”, aczkolwiek ono niczyje i wszystkie z sobą łączy narody.

Woda morska ma smak gorzko-słony. Wody morskiej nie można używać ani do picia, ani do gotowania ani nawet do mycia, bo mydło w niej się nie rozpuszcza. Zato pływać w morskiej wodzie lżej, bo woda morska jest cięższa, więc nie tak łatwo idzie się na dno, jak w rzecy. W morzu Bałtyckim na 100 kilo wody nawet 1 kilo soli się nie zbierze, zato w morzach południowych, gdzie wobec gorącego klimatu woda więcej paruje, woda morska jest bardziej słona, mając cztery razy więcej soli aniżeli nasz Bałtyk.

Morze jest w ciągłym ruchu, powierzchnia wody prawie nigdy nie jest zupełnie gładka, lecz zawsze pokryta ruchomymi zmarszczkami, czyli **falami**. Fale pochodzą od wiatru, który nad równiną morską bez przeszkód dąć może. W czasie burzy fale takie dochodzą do 10 metrów. Najsilniejsze falowanie bywa przy brzegach, gdzie spotykając przeszkodę fale rozbijają się ze straszną siłą i łoskotem. Żadna skała oprzeć się nie może sile fal! Na niskich wybrzeżach fale działają inaczej, a mianowicie każda fala zalewając je — co zwiłasz-

cza obserwujemy na Helu — nanosi trochę piasku, a gdy fala opada, piasek zostaje i w ten sposób brzeg po trochu staje się wyższy.

Okręty nie mogą się zbliżyć do niskiego brzegu, mogą one przystanąć przy brzegu tylko w porcie. **Porty są naturalne i sztuczne**. Dziwnem się jeszcze dzisiaj wydaje żeglarzom, że wybudowali port sztuczny w miejscu narażonym na zapiaszczenie, a nie u ujścia jakiejś rzeki. Ponieważ Gdańsk nie należy w zupełności do Polski, więc zmuszeni byliśmy wybudować inny port morski — w Gdyni.

Projekt budowy portu polskiego na Bałtyku datuje się od roku 1919, gdy do Warszawy przyjechała delegacja Pomorzan i przedstawiła swoje postulaty. Nie wierząc w możliwość budowy portu w Gdyni, jako zbyt blisko położonej przy ujściu Wisły niosącej lawicę piasku, projektowano założenie mniejszego portu przeznaczonego dla statków wojennych, przy ujściu **Piaśnicy** do morza tuż nad samą granicą niemiecką. Z Piaśnicy chciano wybudować przez Karwieńskie błota głęboki kanał do jeziora **Zarnowieckiego**.

Jesienią 1919 r. zawiązało się w Warszawie Tow. Kresów Pomorskich. Organizatorami byli: późniejszy kurator szkol-

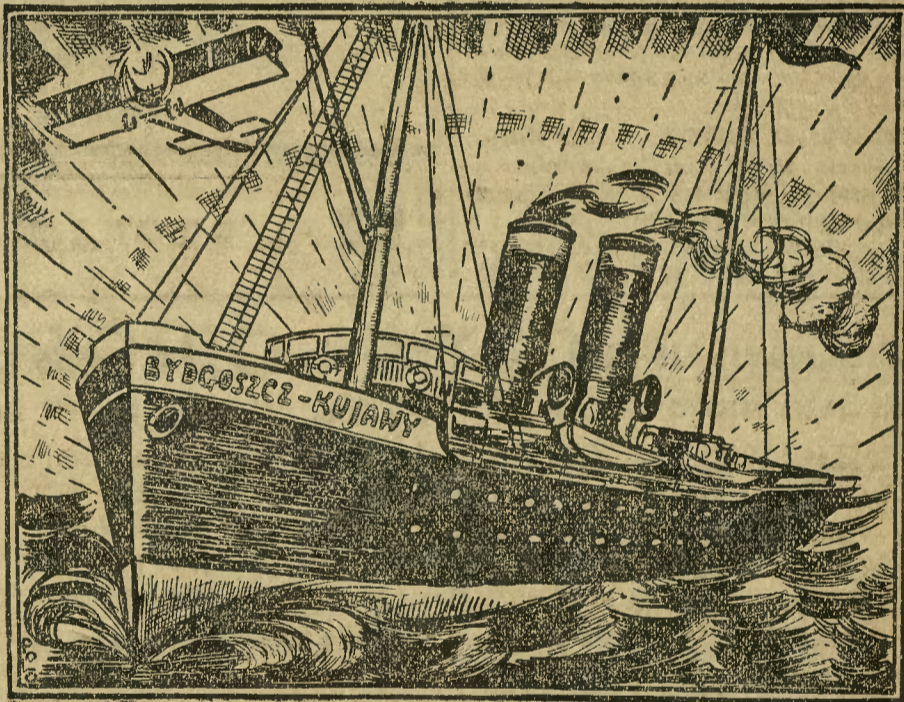

BURMISTRZ KRAUSE.

ny okręgu pomorskiego **Riemer** ze Lwowa (rodowity Pomorzanin) i kurator poznański **Bernard Chrzczanowski**. Towarzystwo to zorganizowało cykl wykładów o polityce polskiej nad Bałtykiem. Pierwsze wykłady wygłosił profesor uniwersytetu lwowskiego **Szela-gowski** w sali warszawskiego Towarzystwa Higienicznego. Wykłady cieszyły się nadzwyczajnym powodzeniem. Odbycie pierwszych wykładów (ośmiu) umożliwiła finansowa pomoc ze strony Warmińskiego Komitetu Plebiscytowe-

go, do którego należał autor tych wspomnień.

W roku 1920, kiedy pierwsi polscy letnicy przybyli na wybrzeże, doznali oni nieszczęśliwego przyjęcia. W takim przykład „kurhauzie” orłowskim („Adlershorst” — firma niemiecka jeszcze widniała) nie można było nawet za drogie pieniądze otrzymać pożywienia! Straży granicznej pomiędzy Gdańskiem

a Polską jeszcze nie było, śmiało można było odbyć przechadzkę z Sopot do Orłowa, nie będąc nigdzie po drodze zatrzymywanym.

Dzisiejsza **kolej żelazna na Helu** też ma swoją ciekawą historję. W bydgoskim lesie, pod Rynkowem, znajdował się ślepy tor, służący Niemcom w czasie wojny dla postoju wagonów amunicyjnych. Tor ten nasi saperzy rozebrali i zabrali na Hel, w celu umożliwienia dowozu amunicji. Przewóz amunicji z okrętów angielskich, stojących na re-dzie, w znacznej odległości od lądu, był bardzo utrudniony. Skrzynie z amunicyją musiano przeładowywać z okrętów na kutry rybackie a stamtąd przenosić do wagonów kolejowych. **Gdynia** była sobie wtedy **biedną włoską rybacką**, miała chaty kryte słomą i zmurszały pomost drewniany, kilkunastometrowy, do którego w sezonie przybijały niektóre żaglowce gdańskie. Z Helem komunikację w sezonie utrzymywał dwa razy w tygodniu gdański parowiec „**Paul Bennecke**”, noszący imię sławnego korsarza. Korsarz ten dzisiaj patroluje Hitlerowcom gdańskim.

Pierwszy statek przybił do prowizorycznego portu Gdyni w czerwcu 1923 roku, to znaczy, że obchodzimy teraz **dziesięciolecie!** Port zaczął budować dzielny polski inż. **Tadeusz Wenda** według własnych pomysłów. Następnie przyszli do Gdyni Francuzi zarabiając przy budowie portu setki milionów.

Czy dzisiaj pamięta kto o Wendzie?

Nowi ludzie, nic nie mający z morzem wspólnego, wysuwają się na czoło różnych morskich uroczystości, o skromnych pionierach zaś się zapomina. Do takich należał bezsprzecznie, mimo krytyki, której jemu jak i jego następcom (był już cały tuzin!) nie szczędzono,

pierwszy burmistrz miasta Gdyni, Krause, rdzenny Pomorzanin. On to wspólnie z pierwszymi starostami morskimi **Ossowskim** z Wejherowa i **Lipskim** z Pucka, witając wycieczkę naszych dziennikarzy pokazał jej plany przyszłego wielkiego miasta a inż. Wenda objaśnił projekty dalszej rozbudowy portu.

Jeden z uczestników tej pamiętnej dla nas wycieczki tak w **wrześniu 1926** roku na łamach „Dziennika Bydgoskiego” opisuje Gdynię:

„Oczom naszym ukazał się port Gdynia... Od lądu wysuwają się dwa wały, które stanowią niejako cięciwę jeszcze, nie połączoną, albowiem port cały wygląda jako wieki luk. Pracuje tu ok. 500 robotników, którzy dzień i noc ładują na statki czarny djament ziemny. Widok dość prymitywny, robi wrażenie, że w stosunku do Gdańska jesteśmy bardzo a bardzo biedni... Na dworcu gdynińskim posililiśmy się wysmienicie, poczem zwiedziliśmy port. Objasnieniami służył kapitan marynarki i tymczasowy inspektor

(Ciąg dalszy na stronie 7-ej.)

„Święto Morza” — to święto prawa i siły.

O sprawach mało znanych...

(Ciąg dalszy)

portu p. Łabędzki. Według planu port będzie podzielony na trzy oddziały: rybacki, dla okrętów handlowych i port wojenny pod Oksywią. Gdynia sama, to dość duży obszar pagórkowaty, na którym znajduje się kilkanaście starych domków rybackich i kilka nowych will. Zato dworzec wygląda bajecznie. Przy brzegu morza urządzono plażę, na której podobno plażowało się w tym roku kilka set letników. Obywatelstwo miejscowe przyjęło nas, dziennikarzy, bardzo serdecznie. — Wiele tu jeszcze potrzeba pracy i kapitałów, aby Gdynia stała się rzeczywiście miastem portowym dla takiego wielkiego państwa, jakim my jesteśmy“.

Istotnie wszystko co tu napisano, sprawdziło się. Dziś Gdynia jest naprawdę miastem portowym, charakter kąpieliska zaś coraz więcej ztraca. A to co z Helu, Jastarni, Boru, Kuźnicy, Wielkiej i Jastrzębiej Góry zrobiono, wzbudza nieklamany podziw.

Do rzeczy zapomnianych, które z okazji tegorocznego „Święta Morza“ na światło dzienne wydobywamy, należy również sprawa budowy statku Bydgoszcz - Kujawy.

Historja ta jest dosyć ciekawa: W roku 1928 bydgoski komitet obchodu 10-lecia niepodległości Polski postanowił jako trwały pomnik ufundować dla floty narodowej większy statek. Myśl wyszła właściwie od podpułkownika dr. Polniaszka, który w tutejszej Szkole Podchorążych zorganizował pierwsze Koło Komitetu Floty Narodowej i zapoczątkował zbiórkę funduszy na ów okręt. Do projektu się zapalono isticie po polsku. W pierwszych tygodniach zebrano 30.000 zł, które przekazano do Warszawy głównemu komitetowi Floty Narodowej na specjalne konto. W następnych latach słomiany ogień zgasł; powoli zebrano dalsze 40.000 zł. W roku 1932 bydgoski okręgowy Komitet Floty Narodowej mógł się już pochwalić, że posiada na osobnym koncie 72.000 zł i że istnieje nadzieja realizacji budowy okrętu „Bydgoszcz-Kujawy“ — bez względu na to czy Komitet Floty Narodowej zostanie zlikwidowany, czy też przemianowany na inną organizację o podobnych celach. Tak zapewniano ofiarodawców. I co się stało z temi pieniędzmi, gdzie się podziały?! Czy przypadkiem „czynnik miarodajny“ nie przeznaczyły ich samowolnie na zapłacenie rachunków za „Dar Pomorza“? Członkowie komitetu, zlikwidowanego przez władze, daremnie oczekują w tej sprawie wyjaśnień. Pogłoski jakoby pieniądze te przepadły w banku Stadhagena nie znalazły potwierdzenia, a zresztą każdemu wiadomo, że wysyłano je... do Warszawy.

Posiadamy nawet obrazek tego pięknego statku, którego jeszcze nie wybudowano. Podajemy go tutaj naszym czytelnikom — i starostom, którzy kwestę propagowali, na pamiątkę!

Stanisław Nowakowski.

B. Kronprinz agituje za Hitlerem.

Berlin. (PAT.) Kronprinz Wilhelm wystosował do kierownika Stahlhelmu list, w którym wita powzięcie przez Hitlera i Seldtego decyzji w sprawie Stahlhelmu jako zapowiedzi ścisłej współpracy i wspólnego frontu narodowo usposobionych czynników. Kronprinz apeluje do organizacji Stahlhelmu, aby wykazała zrozumienie dla celów organizacji hitlerowskiej oraz przypadającej im roli.

Warunki rozbudowy polskiej floty handlowej.

Światowa marynarka handlowa zawdzięcza swój rozwój przedsiębiorczości i inicjatywie prywatnej. Regulatorem ruchu stawek przewozowych jest podaż i popyt na rynku światowym. Dlatego też jest głównym czynnikiem produktywności w żegludzie ruchliwość i obrotność. Mimo, że prywatne przedsiębiorstwo żegludowe dominuje zdecydowanie na oceanach, to jednak nie zapoznawały państwa morskie, czem jest ich żegluga morska dla ich rozwoju polityczno-gospodarczego i popierały i popierają swą żegludę w sposób wydatny. Szeroko stosowane popieranie prywatnych towarzystw żegludowych przez państwo czy samorządy jest częścią programu gospodarczego większości państw morskich. Obok subwencji udzielanych w różnych formach tak jawnych jak i tajnych, stosuje się t. zw. subsydia za przewóz poczty, wprowadza obowiązek przewozu towarów, których odbiorcą jest państwo i t. p.

Rzesza niemiecka udzieliła w 1932 r. subwencji swej żegludzie morskiej w formie tej, że firmy armatorskie uzyskują pożyczkę bezprocentową w łącznej sumie 12 milionów marek, która będzie zwrócona wówczas, gdy przedsiębiorstwa armatorskie wykażą w swych bilansach zyski.

Aktywną politykę subwencji żegludgi morskiej uprawia większość państw, jak Japonia, Wochy, a szczególnie Francja.

Polityka subwencyjna jest właściwym środkiem popierania żegludgi morskiej tam, gdzie rola państwa jako twórcy została zakończona i istnieje już zorganizowany prywatny przemysł żegludgi morskiej. Polityka subwencji zawodzi jednak tam, gdzie inicjatywa prywatna jeszcze czynnie w żegludzie zaangażowana nie jest. Zrozumiały to Stany Zjednoczone Ameryki Północnej, które doceniając znaczenie żegludgi dla swego rozwoju i pragnąc opasać świat siecią linii regularnych pod ich własną banderą stworzyły całą sieć linii regularnych we własnym zarządzie państwowym. I dopiero, gdy amery-

kańska marynarka handlowa opasała swojemi liniami regularnymi cały świat, oddał rząd amerykański dalszą pracę w ręce inicjatywy prywatnej, przechodząc na tory polityki subwencyjnej.

Stosunek nowoczesnego państwa do żegludgi morskiej może się tylko wyrażać w tem, że państwo tworzy i wychowuje swoją żegludę handlową, a następnie przez politykę czynnego jej popierania utrwała jej byt i rozwój. Polska marynarka handlowa jest w tem stadium, że jeszcze państwo nie może zrezygnować z roli przedsiębiorcy żegludowego, tembardziej, że obecnie w ogólnym stanie nieopłacalności żegludgi nie znajduje się rodzimego kapitału prywatnego, któryby podjął się poważnych inwestycji w żegludzie morskiej. Dlatego też jest i będzie jeszcze przez szereg lat państwowa gospodarka w żegludzie handlowej pewnem „malum necessarium“, bo pieniądze na budowę statków i prowadzenie młodych towarzystw znajdują obecnie tylko państwo.

Wprawdzie dzisiaj wszystkie polskie przedsiębiorstwa żegludgi morskiej są formalnie przedsiębiorstwami prywatnymi, dwa z nich mają nawet pewien procent prywatnego kapitału zagranicznego, jednakowoż portfel akcji największego przedsiębiorstwa, mianowicie „Żegluga Polskiej“ S. A. jest całkowicie w rękach państwa, a tylko jedno duże i jedno małe przedsiębiorstwo są w rękach prywatnych. Specyficzne warunki, w jakich się rozwija polska żegluga morska, wymagałyby więc kumulacji systemu żegludowej gospodarki państwowej z systemem subwencyjnym. Nie wszystkie istniejące przedsiębiorstwa żegludgi morskiej są w stanie w obecnych warunkach związać koniec z końcem a utrzymanie ich ma pierwszorzędne znaczenie polityczno-gospodarcze dla państwa. Takie Polskie Transatlantyczne Towarzystwo Okrętowe czyli Linji Gdynia — Ameryka, która jest tymczasowo pozbawiona swego naturalnego ładunku — emigranta musi czekać na nową kon-

junkturę, aż się poprawi sytuacja gospodarcza w Ameryce, (gdzie obecnie czyni się eksperyment ożywienia życia gospodarczego) i Ameryka zacznie przyjmować znowu emigrantów a w związku z poprawą sytuacji gospodarczej wzmoże się ruch turystyczny Polaków-Amerykan do starej ojczyzny. Pomost między Polską a Ameryką, między narodem a patriotycznym wychodźstwem musi być utrzymany. Z wielkiej wartości propagandowej transatlantyków przychodzących do Ameryki pod polską banderą nie wszyscy zdają sobie sprawę. Utrzymanie tego pomostu do nowego świata przez obsłużenie go przez szybkie nowoczesne statki, skracające podróż o połowę (z 14 na 7 dni), jest obecnie przedmiotem poważnych studiów.

Subwencja państwowa nie może się jednak ograniczać tylko do wstawiania do budżetu sum na pokrywanie koniecznych obecnie deficytów, lecz niemniej ważnym jej zadaniem jest dostarczenie środków na remont i odnowienie tonażu. Jeżeli w obecnym czasie fatalnej depresji, gdzie wielkie porty Zachodniej Europy są cementarzami statków nieczynnych, gdzie pojemność bezczynnego tonażu światowego wynosi 13.416.000 ton na ogólny tonaż 68.368.000 czyli 20 procent (przyczem jeszcze należy uwzględnić, że w 1932 roku zdemontowano 511 statków o pojemności 1.684.629 ton) polskie towarzystwa żegludowe znajdują jakie takie warunki pracy, jest koniecznym, aby zapewnić polskim przedsiębiorstwom żegludowym rezerwy z budżetu państwa, które pozwolą im przeprowadzać remont i uzupełniać swój tonaż nowoczesnymi jednostkami. Jeżeli takie Niemcy placą swej marynarce handlowej 25 milionów zł, jeżeli Włochy w 1932 r. wypłaciły swej flocie handlowej 300 milionów zł, jeżeli Francja i Stany Zjednoczone Ameryki Północnej łożą na swą żegludę dziesiątki milionów zł, to czy te są dla nas dostatecznie wymowne. Nowa orientacja polityczna w Niemczech nietylko, że nie wystrzymała wykonanie programu rozbudowy i modernizacji swej floty, lecz nadaje jej niejako wzmoczone tempo. Organ niemiecki „Hansa“ rzucił po ostatnim przewrocie politycznym w b. r. w Niemczech hasło: „Żegluga jest zadaniem narodowym, znaczy to, że cały naród musi brać udział w losach żegludgi“. Naród, który został w 1918 r. pozbawiony prawie całego tonażu handlowego odbudował go w przeciągu dziesięciu lat tak, że dzisiaj walczy z Norwegią o trzecie miejsce po Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej i Anglii a ma większy tonaż niż Francja, reprezentując 4.143.000 ton, czyli 61 razy więcej aniżeli Polska.

Naród ten przecież buduje swoją flotę handlową poto, aby zapanować na Bałtyku i opasać nasz handel morski, uważając, że w ten sposób najskuteczniej przygotowuje plan odwetu.

O ile chodzi o politykę subwencji dla polskich towarzystw żegludowych, to rząd rokrocznie wstawia do budżetu sumy na zapłacenie dotychczas nabytego tonażu oraz tytułem subwencji, sumy te wynoszą na rok 1933-34 4.004.800 zł, w tem mieści się suma 1.004.800 zł na raty płatne za 4 nowe statki nabyte latem 1931-32 r.

Państwo Polskie nie może więc jeszcze przez długie lata zrezygnować z roli twórcy dalszych jednostek polskiej floty handlowej i wychowawcy floty już istniejącej.

Dr. Bolesław Kasprowicz.

Układ sił w Reichstagu.

Berlin. (PAT.) Po usunięciu z Reichstagu partii socjal-demokratycznej narodowi socjaliści posiadają 296 mandatów na ogólną liczbę 446 posłów.

Inne stronnictwa rozporządzają: niemiecko-narodowi — 48 mandatami, centrum — 73, bawarska partja ludowa — 19, drobne grupy — 10 mandatami, przez unieważnienie mandatów komunistycznych i socjal-demokratycznych narodowi socjaliści osiągnęli absolutną większość w parlamencie Rzeszy.

Święto Morza.

Szli w stronę morza Grunwaldu rycerze...
 Krwawiące miecze w żelaznej prawicy,
 W stalowych hełmach — na piersiach puklerze,
 Na ustach święty hymn „Boga Rodzicy“.
 A kiedy wreszcie o brzeg się oparli
 Zatknęli orła sztandar w złotym piasku,
 I ślub wieczysty z Bałtykiem zawarli.
 A nad rycerstwem Rodzicielka Boża,
 Błogosławiła świętu — ŚWIĘTU MORZA.

Szli w stronę morza Legionów rycerze...
 W drodze „potrójny“ wróg na nich uderzył,
 Na śmierć radośnie szli w niezłomnej wierze.
 Że kres ich walki nad Bałtykiem leży.
 Doszli i szable z krwi w piasku otarli,
 A wznosząc okrzyk: „Polska nie zginęła“!
 Jak ongiś ...znowu ślub z morzem zawarli.
 Nad Legionami, Rodzicielka Boża,
 Błogosławiła świętu — ŚWIĘTU MORZA.

Wzorem Grunwaldu, Legionów rycerzy,
 Poległych w walce dla Ojczyzny chwały,
 Nad polskie morze, z wszech krańców bieży,
 W dniu Święta Morza — polski Naród cały!
 A gdy u brzegu zwartym murem stanie,
 Wznosząc prawicę w niebo, patrząc w morze
 Ojczyźnie święte złoży ślubowanie:
 „Będziemy wiernie Rodzicielko Boża,
 Do krwi ostatniej kropli bronić morza.“

Zdzisław Karsch-Jaworski.

Wiersz powyższy nadesłał nam literat Zdzisław Jaworski z Nanterre we Francji pod charakterystycznym adresem: „Do najpoczytniejszego dziennika w Gdyni i na wybrzeżu“.

Morze — gwarancją mocarstwowości Polski.

W przeddzień „Święta Morza”

w Bydgoszczy.

Apel Konferencji prezesów do społeczeństwa.

Od błękitnych fal Bałtyku do śnieżnych Tatr, przez Polskę całą, jedna dziś myśl jednoczy Naród Polski: Myśl o naszym „oknie na świat”, o morzu cudnym naszym polskim....

Bydgoszcz, ośrodek polskiej myśli narodowej i patriotycznej Ziemi Nadnoteckiej, nie może zachować się obojętnie, gdy chodzi o wielkie „Święta Morza”. Solidarność swoją dla sprawy z całą Polską musi zmanifestować masowym wzięciem udziału w uroczystościach i imprezach związanych z obchodem.

„Święta Morza” w Bydgoszczy powinno być świętem wszystkich Polaków, miłujących Ojczyznę.

Tam u brzegów w Bałtyku bracia nasi Kaszubi wierną i nieustanną pełnią straż, zawsze gotowi do obrony, odwiecznych praw Polski do morza i Pomorza. W dzień „Święta Morza” cały Naród Polski musi stanąć do apelu ażeby zmanifestować swoje przywiązanie do morza i gotowość przelania ostatniej kropli krwi w jego obronie.

Uroczysty obchód „Święta Morza” w Bydgoszczy odbędzie się dn. 29 czerwca br. według programu opracowanego przez komitet.

Poszczególne towarzystwa zbierają się o godz. 10 przed swoimi kościołami parafjalnymi. **Halerzczycy, Powstańcy i Wojacy** biorą udział w nabożeństwie w kościele św. Trójcy, Związki młodzieży oraz wszystkie cechy bydgoskie w kościele Serca Jezusowego na Placu Piastowskim. Poza tym w kościele Serca Jezusowego gromadzą się organizacje społeczne parafji Bielawek i Związki Kolejowe, nie należące do P. W. **Bractwo Kurkowe** zbiera się w Farze.

Nad poszczególnymi pochodami sprawują straż porządkową specjaliści kierownicy z czerwonymi opaskami, którzy zarazem poprowadzą pochody z ko-

Podwyższenie ceny chleba. Wydział Administracyjny prezydenta miasta zwraca uwagę na obwieszczenie swoje z dnia 26 bm., które ukaże się w najbliższym wydaniu Ordynatora miasta Bydgoszczy i ustala cenę chleba z mąki żytniej 65%-wej na 36 groszy za 1 kg, wobec czego bochonek o wadze 1½ kg kosztuje od 54 grosze. Cena powyższa obowiązuje od dnia 30 czerwca rb.

Sprostowanie. Ofiarą wypadku na ulicy Hętmańskiej, o którym pisaliśmy wczoraj, nie jest 27-letni robotnik Franciszek Tomaszewski a pomocnik kupiecki Florjan Tomaszewski, liczący lat 26, a zamieszkały, ul. Pohulanka 4.

Program obchodu „Święta Morza” w Bydgoszczy.

Godz. 15-ta: **jednominutowa przerwa w pracy i ruchu** (po sygnale syren fabrycznych i kolejowych).

Godz. 20,30 capstrzyk z udziałem wszystkich orkiestr. (Punkt zborny orkiestr po capstrzyku — Rybi Rynek oraz ulica Herm. Frankego od mostu Gdańskiego do mostu Bernardyńskiego).

Godz. 21: **Wianki** oraz ognie sztuczne na Wzgórzu Wolności, w porcie w Brdyujściu i na wysepce powyżej mostu Gdańskiego.

W godz. od 19-ej do 21-ej zebranie zarządów i plenarne organizacyj społecznych i uchwalenie rezolucyj.

29. 6. Godz. 7-ma: **Pobudka orkiestr.** Godz. 10-ta: **Uroczyste nabożeństwo** we wszystkich kościołach, w których wezmą udział poszczególne organizacje z sztandarami.

Godz. 11,30: (po nabożeństwie) oczekujące przed kościołami orkiestry poprowadzą poczty sztandarowe wraz z uczestnikami na Rybi Rynek.

Godz. 11,45: **Uroczyste podniesienie bandery** na Rybim Rynku przy odegraniu hymnu państwowego, — przemówie-

ściółów na Rybi Rynek i ulicę Hermana Frankego i tam przeznaczą dla nich odpowiednie miejsca.

Apeluje się do wszystkich organizacji i towarzystw aby w manifestacji wzięły gremjalny udział ze sztandarami i do obywatelstwa miasta Bydgoszczy, aby tłumnie uczestniczyło w obchodzie „Święta Morza”.

Konferencja Prezesów
J. Budziński, prezes, Tatarek, sekretarz.

Marinada.

Nie lubię, kiedy szlochasz przy rozstaniu.
Do pocałunków tracę wszelki gust.
Gdy ja słodyczy pożądam w kochaniu,
Ty morską wodę sączysz mi do ust.

Na słony trunek nie jestem ja łasy;
Nie cenię pereł z toni smutnych ócz.
Z twych warg koralu, z perłowych lic masy
Do serca majtka sporządź sobie klucz!

Jeśli koniecznie chcesz mi płynne fale
Przypomnieć — to mi taką rozkosz spraw:
Daj wody, która zowie się zdrobniale
Wódeczką! Przy niej spory kielich stawi!

Przy niej mi zanuć jeszcze raz przeboje,
Jakie nuciłaś, gdy rozkwitał bez!

— **Ważne dla uczestników wycieczki na „Święta Morza” do Gdyni.** Jak wiadomo, pociąg specjalny wyrusza z Bydgoszczy w nocy na czwartek o godz. 0 min. 31. Przyjazd do Gdyni o godz. 5,07. Odjazd następnej nocy o godz. 23,33. Bilety uprawniają do przejazdu tam i z powrotem tylko temi pociągami popularnymi, których hasło będzie oznaczone na bilecie, na co służba konduktorska winna zwracać uwagę jadących.

— **Pożegnanie maturzystów.** W dzisiejszą środę odbędzie się pod Orłem o godz. 16 kawa pożegnalna byłych uczniów kl. 8a roku szkolnego 1932/33 państwowego gimnazjum humanistycznego.

— **„Teatralka” w dniu „Święta Morza.”** W jutrzejsze „Święta Morza” (dzień św. Piotra i Pawła) doskonale radio zainstalowane w „Teatralce” przyniesie w południe o godz. 12 podczas matiné przemówienie P. Prezydenta Rzeczypospolitej dr. Ignacego Mościckiego. Poza tym program morski znakomitej orkiestry wojskowej pod batutą kapelmistrza por. Grabowskiego.

REGATY

11910) **w Bydgoszczy**
(Tor regatowy w Brdyujściu)

niedziela 9 lipca
20 biegów. Koncert - Kryte trybuny

Ceny miejsc od 0,50 - 2 zł. Zniżki kolejowa. Pocz. o godz. 14-tej

„Sokół” żeński.

Członkinie Sokoła Żeńskiego chcące brać udział w zbiorce ulicznej na rzecz Obrony Morskiej, która odbywać się będzie od 28. VI. do 2. VII. br. zechcą się zgłosić do p. dr. Klikowiczowej, ul. Gdańska 81. Cel szlachetny — liczny udział uczestniczek pożądany.

Jutro, w czwartek 29 bm. z okazji „Święta Morza” bierze początek sztandarowy udział w nabożeństwie we farze, o godz. 10-ej.

W czwartek 29 bm. o godz. 14 zbiórka wszystkich Druhen ćwiczących, jakoteż oddziału młodzieży I do generalnej próby na boisku im. Światły na Wilczaku. Stroju przepisowy ćwiczebny.

Naczelniczka.

Koncert na przystani Kolejowego Klubu Wioślarskiego z okazji „Święta Morza”.

Dziś, w środę, dnia 28 bm. w czasie od godz. 5—7-mej po południu, odbędzie się z okazji „Święta Morza Polskiego” na przystani Kolejowego Klubu Wioślarskiego schadzka koleżeńska połączona z koncertem orkiestry kolejowej K. P. W. w pełnym składzie. Na schadzce tą zaprasza Zarząd Kolejowego Klubu Wioślarskiego serdecznie wszystkich członków i sympatyków.

UŁANI ZAPRASZAJĄ...

Pułk 16 ułanów wielkopolskich zaprasza obywatelstwo miasta Bydgoszczy i okolicy na zabawę w dniu 29 bm. o godz. 15-ej do lasu w pobliżu lotniska.

W razie niepogody zabawa odbędzie się 2 lipca ewtl. 9 lipca.

— **DODATEK FILMOWY** ze względów technicznych ukaże się dopiero w numerze niedzielnym i zawierać będzie interesujący materiał oraz aktualne ilustracje.

— Z okazji „Święta Morza” złożył p. G. Neumann zł 5,— na rzecz Ligi Morskiej

— **Egzamin dojrzałości w Państwowym Seminarjum Nauczycielskim Męskim** złożyli: Chart Edmund, Dąbrowski Florjan, Horst Józef, Jaskólski Feliks, Jeliński Feliks, Jeliński Maksymilian, Jeschke Maksymilian, Krajecki Kazimierz, Krawczyk Bernard, Kubich Bernard, Litwicki Alfons, Marciniak Stefan, Pobęda Władysław, Polcin Jan, Senska Konrad, Smoliński Józef, Szatkowski Zygmunt, Szlapeczyński Konrad, Świetlik Wincenty, Weiland Joachim, Wiśniewski Henryk.

Wielki międzynarodowy turniej walk zapasniczych w Bydgoszczy. Walczyć będzie 18 zapasników o światowej sławie.

(ak) W niedzielę dnia 2 lipca rozpocznie się w ogrodzie Resursy Kupieckiej wielki międzynarodowy turniej walk zapasniczych, który zgromadzi elitę zapasników o światowej sławie. Walki zapowiadają się niezwykle interesujące, ze względu na dobór walczących oraz ze względu na wysoką premję pieniężną 3.000 zł, i złoty pas miasta Bydgoszczy. W tegorocznym sensacyjnym turnieju spotka się na arenie 18 zapasników. M. in. udział wezmą znany i ulubiony **Wacek Badurski**, Poznańczyk, rodem z Szamotuł, który dzięki swej fenomenalnej technice zdobył ostatnio pierwszą nagrodę w Bazylei, drugą w Hamburgu i Berlinie.

Pozatem walczyć będą młody **Hiszpan d'Oliveira**, wykazujący nadzwyczajną formę, berlińczyk **Neumann**, świetny technik, mistrz świata **Ernst Siegfried**, **Motyka** ze Śląska, **Czech Mottl**, Francuz **Tibermout**, Włoch **Motigliani**, **Wasyl Angelesco**, **Torno** i wielu innych. Mimo wielkich kosztów ceny wstępu będą niskie, tak, że każdy będzie mógł śledzić niezwykle interesujące zapowiadające się walki o złoty pas Bydgoszczy, które będą największą sensacją, jaką dotychczas mieliśmy w naszym mieście. Bliższe szczegóły w ogłoszeniu w niedzielnym numerze oraz na afiszach na słupach miejskich.

Kto chce pokoju, ten musi uznać prawa Polski do Bałtyku.

